

המקריב קרבן של ציבור אינו נחשב לבעל הקרבן.

רק קרבן שחובה להביאו בזמן קבוע דוחה את השבת ואת טומאת המת⁶⁴⁰, ולכן: פר יום הכיפורים, מנחת חביתין⁶⁴¹ וקרבן הפסח⁶⁴² אשר יש להם זמן קבוע, דוחים את השבת ואת הטומאה⁶⁴³ על אף שהם קרבן יחיד, ואילו פר העלם דבר

בבסיס הנסיון להוכיח זאת עומד הנימוק שזוהי חטאת שנשחטה ושבעליה (הכהן הגדול) מת לפני שנזרק דמה, והדבר דומה לחטאת שעדיין חיה אך בעליה מת, ושהדין במקרה כזה הוא חד-משמעי: חטאת כזו פסולה להקרבה (לזריקת דמה) ודינה מיתה⁶³⁹ - ולכן לפי ראייה זו יש להכריע שאסור לכהן שנתמנה להיכנס לקדש הקדשים בדם-הפר ששחט קודמו.

רב עמרם דוחה את נסיון הגמרא

להוכיח שאסור לכהן שנתמנה לאחר מות הכהן הגדול להיכנס לקדש הקדשים בדם-הפר ששחט קודמו, באומרו שפר-החטאת של הכהן הגדול ביום הכיפורים הוא חטאת ציבור שעליה לא חלים הדינים של חטאת יחיד שמתו בעליה. (דעת רב עמרם נאמרת גם על דעת האומרים שדם-הפר קרוי 'פר').

נֶפֶךְ-אֶסְתֵּר

קרבנות הציבור זמנם קבוע ומרבית קרבנות יחיד אין זמנם קבוע. כך שכוונת הגמרא רחבה יותר ואינה מדברת רק על הקרבת קרבן ציבור (כמו קרבן התמיד). לכן, ולפי ההרחבה הנ"ל נאמר: דין כהן טמא-מת העושה עבודה במקדש שונה בקרבן יחיד כאשר יש או אין לו זמן קבוע לעומת קרבן ציבור כאשר יש או אין לו זמן קבוע.

641 המוקרבת מדי יום ביומו.

642 אם רוב ישראל, או הכהנים, או כלי השרת טמאים טומאת מת - קרבן הפסח מוקרב בי"ד בניסן ולא דוחים את קרבן הפסח ל'פסח שני'.

643 לעומת רוב קרבנות היחיד שאין להם זמן קבוע.

639 מיתתה לא נעשית בשחיטה או הריגה בידיים, אלא מנתקים אותה מסביבתה כל משך חייה.

640 כהן טמא מת אינו נכנס כלל למקדש להקרבת קרבן יחיד, ואם עבר והקריב עבודתו פסולה; אבל לכהן טמא-מת מותר להקריב קרבן ציבור והקרבן כשר. עם זאת לומדים שכל קרבן, אפילו קרבן יחיד, שיש לו זמן קבוע דוחה את הטומאה והכהן הטמא יכול להקריבו, וכל קרבן בציבור שאין לו זמן קבוע אינו דוחה את הטומאה. ומה שאומרת הגמרא: 'טומאה הותרה בציבור', או, 'טומאה דחוייה בציבור' עיקרה של אמירה זו הוא שֶהִתְּרָה או דחיייה של ההקרבה בטומאה תלויה בקביעות זמן הקרבן - זאת למרות השימוש במילה 'בציבור'. ההסבר להבנה זו הוא בעובדה שמרבית